

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΣΣΕΤΙ

Ο μεγάλος Άγγλος ποιητής και ζωγράφος Λάντε-Γαβριήλ-Ροσσέτι, ο οποίος έγινε διάσημος για τις προσωπογραφίες ιστορικών προσώπων που είχε ζωγραφίσει, δέχτηκε μιά μέρα την επίσκεψη ενός Ίνδου μεγιστάνος.

— Ήθελα να σ' αναθέσω μιά παραγγελία: να μου ζωγραφίσετε το πορτραίτο του πατέρα μου.

— Πολύ ευχαρίστως είπε ο Ροσσέτι Βρίσκεται ο πατέρας σας τώρα στο Λονδίνο;

— Όχι! Ο πατέρας μου έχει πεθάνει, αποκρίθηκε ο Ίνδος.

— Έχετε μήπως καμιά φωτογραφία, καμιά εικόνα του ή τίποτε παρόμοιο;

— Όχι! Δεν έχω τίποτε...

— Τότε πώς θα μπορέσω να κάνω την εικόνα του; Αυτό είναι απόλυτως αδύνατο! Έκανε έκκλητος ο ζωγράφος.

— Πώς είναι αδύνατον, παρετήρησε ο Ίνδος, με δυσπιστία. Έσείς ζωγραφίσατε τον Ίούλιο Καίσαρα, τον Αννίβα, τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, που δεν τους είδατε βέβαια ποτέ σας!... Γιατί λοιπόν δεν μπορείτε να ζωγραφίσετε και τον πατέρα μου;

Μολονότι ο Ίνδος φαινότανε ότι δεν είχε διόλου άδικο, εν τούτοις ο Ροσσέτι δεν έδεχθη την παραγγελία.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΗ ΚΟΛΑΚΕΙΑ

Ο Λουδοβίκος ο ΙΔ' είχε μιά μεγάλη αδυναμία: Του άρεσαν πολύ ή κολακείες, υπό τον όρο όμως να είναι διακριτικές και πνευματώδεις. Μιά τέτοια κολακεία, που του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση και την επανελάμβανε συχνά, ήταν ή έξης:

Μιά μέρα κατά την οποία είχε κερδίσει κάποια περιφανή νίκη, ο νεαρός Δούξ ντε Μαίν, στον οποίο ο παιδαγωγός του, λόγω του πανηγυρισμού της νίκης, δεν είχε κάνει μάθημα, έπηγε στον Βασιλέα και του είπε με παράπονο:

— Μεγαλειότατε, δεν θα μάθω ποτέ τίποτα... Θα μείνω αγράμματος σ' όλη μου τη ζωή...

— Κα γιατί αυτό; ρώτησε παραξενευόμενος ο Βασιλέας

— Γιατί έχω έναν παιδαγωγό ο οποίος, κάθε φορά που νικάτε, δεν ξεχνάει να μου κάνει μάθημα! Έπειδή δε σεις, δεν κάνετε άλλο, παρά να νικάτε καθημερινώς, υπάρχει φόβος να μη μπορέσει ποτέ να μου κάνει μάθημα...

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΕΣΒΕΩΣ

Όταν ο Δούξ ντε Σουαζέλ, ήταν πρέσβης της Γαλλίας στη Ρώμη, υπήρξε καθώς ήταν, έννοουσε να υπερέχει από όλους και σε όλα. Στις επίσημες τελετές π. χ. έννοουσε να έχει την πρωτοπορία, στον περίπατο απαιτούσε το άμάξι του να προπορεύεται από τ'άμάξια των άλλων πρέσβων.

Ένα βράδυ, ο Πάπας, καθήμενος στο παράθυρο του Βατικανού, είδε τον πρέσβη της Ισπανίας, ο οποίος είχε σταθή σε μιά γωνιά του ανακτόρου για να εκπαισθή μιά φυσική του ανάγκη. Μόλις τ'είδε αυτό ο Πάπας, έσπευσε ν' ανοίξη το παράθυρο έντρομος και φώναξε στον πρέσβη:

— Προς Θεού, κύριε Πρέσβη!... Φύγετε γρήγορα απ' εκεί, γιατί αν σ' αντιληφθή ο πρέσβης της Γαλλίας, θα θελήσει να κάμει τ'ίδιο, μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο μου!

ΟΙ «ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΙ»

Κάποιος από τους μεγάλους Δούκας της Τοσκάνης, παρεπονείτο μιά μέρα στον πρέσβη της Βενετίας, ότι ένας Βενετός απεσταλμένος, που είχε επισκεφθή τη Φλωρεντία, του είχε φερθή κατά τρόπο άπρεπ'η και σκανδαλώδη.

— Δεν πρέπει αυτό να σ' εκπλήττει, Ύψηλότητε, απάντησε ο πρέσβης. Στην Βενετία, δυστυχώς, υπάρχουν πολλοί παληάνθρωποι...

— Παληάνθρωποι υπάρχουν και στη Φλωρεντία, είπε τότε ο Μέγας Δούξ. Δεν τους στέλνουμε όμως ως αντιπροσώπους μας στο έξωτερικό

Κάκαλο ο πρέσβης.

Η ΠΛΗΡΩΜΗ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 12)

σκαλέσαμε γι' άκροατή. Στο Ύ Αναγούλια την ταβέρνα, μ'ας παρακαλούσανε και κερνούσε και ο Ύ Αναγούλιας για να τραγουδήσουμε.

— Ναι μ'α εδώ, τ' απαγορεύει ή άστυνομία.

— Καλά, κύριος. Να φύγουμε, αφού δεν μ'ας θέλετε στο μαγαζί. Που είναι ο διευθυντής σου; Γίεσ του, νάρθη να πληρωθή.

— Τι θέλει ο κύριος; ρώτησε με ευγένεια και ο διευθυντής.

— Να πληρώσω και να φύγω.

— Δεν πειράζει, κύριε, πλήρωσε τ'ο γκαρσόνι.

— Μ'α εγώ θελω να πληρώσω σένανε, που είσαι αφεντικό.

— Έκατόν - πέντε και μισή. Κι' ένα πακέτο σιγαρέττα.

— Ευχαρίστωσ. Έλα να σου π'ω και δυ'ο λογάκια μυστικά.

— Στάς διαταγ'ας σας.

— Δεν μου λ'ες, κύριος, σε περικαλ'ω; Ήρθε καμμι'α φορά εδώ κάνας χαμένος, κάνας σελέμης και φτωχός να φάη, να φάη λέμε και να πιη και να μην έχη και να σ'ας πληρώση;

— Έδ'ω πέρα, ως τ'α τώρα όχι. Μ'α την πίστι μου, ποτέ. Έδ'ω είναι άριστοκρατικό έστιατόριο.

— Και αν τύχη κανέναν και ξεπέση, τί θα τ'ο κανες;

— Θα τ'ον άρπαχνα και θα τ'ον π'ηγαίνα εως την πόρτα και θα τ'ον πετούσα έξω, δίδοντάς του, από πίσω μερικές κλωτσές, για να μην ξαναπατήση εδώ πέρα.

— Ά, έτσι; είπεν ο Φωτάκης. Πάει καλά.

Σηκώθηκε λοιπόν με σοβαρότητα μεγάλη, φόρεσε τ'ο καπέλο του σφιχτά και έπειτα γυρίζοντας, προς τ'ον διευθυντή, τις πλάτες του, σήκωσε λίγο τ'ο σακκάκι από πίσω του και είπεν σκούβοντας, με ευγένεια:

— Πληρώσου, τ'ο λοιπόν!

Έτσι ο Φ'ωτος ο Ύ Ανάκατος, αφού έφαγε ένα πλούσιο γευμα κατακόκκινο, ως άνθρωπος της «πρωτοπορείας», έπληρωσε κατόπιν εις λευκό, σαν κοινός «παληοαστός» και έφυγε!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο... ΚΛΕΦΤΗΣ!

(Συνέχεια εκ της σελίδος 38)

ήταν τόσο ευτυχισμένος...

... Έπλάγιασε στο κρεβάτι σας, που προ' ενός έτους ήταν και δικό του — έπ'ηρε κοντά του και τη φωτογραφία σας — έφαγε από τ'α μπισκότα σας, ανέπνευσε τ'ο άρωμά σας, λούσθηκε μέσα στο μπάνιο σας με τ'α μεταλλικά νερά σας μάλιστα, εδιάσασε τ'α ευνοούμενα βιβλία σας κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του για ανάμνησι τ'ην πωιντριέρα σας, τ'ην οποία έχει διαρκ'ως μαζί του και τ'ην οποία εδήλωσε, ότι είναι έτοιμος, αν επιμείνετε, να σ'ας τ'ην επιστρέψη... Έξ' άλλου, νομίζω, ότι ή ζημία που σ'ας έκανε, δεν είναι υπερβολική... Έγ'ω είμαι στη διάθεσί σας. Θέλετε να μηνυθή ο κ. Καλμόν επί παραθείσει τ'ου οικογενειακού ασύλου σας;

— Όχι, όχι, είπεν ζωηρά ή κυρία Μαρτινού, πρώην Καλμόν. Δεν αξίζει τ'ον κόπο. Άλλωστε πρέπει να είναι κανείς έπεικής μέ... τ'ους τρελλούς και με τ'ους έρωτευμένους.

Έπειτα με σιγανή φωνή, εν'ω τ'α μάγουλά της κοκκίνιζαν, είπεν στον άστυνόμο:

— Μήπως ξέρετε, σ'ας παρακαλ'ω, τ'η διεύθυνσι τ'ου κ. Καλμόν;...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 31)

στάλαζε στην καρδιά μου τότε ή πικρή αίσθησι τ'ου φθινοπώρου, τ'ου καιρού που περνά, τ'ης ζωής που φεύγει!

Έπεσα σ' ένα πάγκο και παρακολούθησα τ'ους δυ'ο νέους, ως ότου χάθηκαν. Παιός ήταν ο νέος αυτός που είχε προφέρει, άπευθύνοντάς τα στο φάντασμα τ'ου παρελθόντος μου, στην εικόνα τ'ης νεότητός μου, τ'α τρυφερά λόγια, που είχα τόσο επιθυμήσει ν' ακούσω; Δεν θα τ'ο μάθω ποτέ. Ούτε κι' αυτός θα μάθη ποτέ, ποι'α ήταν ή γυναίκα που άκουγε, τρέμοντας από συγκίνησι, τ'ην έρωτική εξομολογησι, τ'ην τρελλή, τ'ην πυράφορη, που έκανε στον ίσκιό τ'ου έαυτού της.

Και εύχομαι να μη συναντηθ'ουμε ποτέ και να διατηρήση για πάντα απ' τ'ην παληά Ματθίλδη Γκριάν, τ'ην εξαίσια αυτή ανάμνησι, όπως και αυτός θα είναι για μένα ή ανάμνησις τ'ου ώραιότερου έρωτος που ένέπνευσα.

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ